

Dziennik Urzędowy

PRENUMERATA. *
Rocznie. . . 24 mk. *
Półrocznie. . 12 „ *
Kwartalnie. . 6 „ *

Komisarz Rządu Polskiego
na powiat Białostocki.

OGŁOSZENIA
* Za stronicę . 50 mk
* „ półstron. 25 „
* „ wiersz petit. 50 f.

Redakcja i administracja w Komisarjacie Rządowym.

TREŚĆ NUMERU:

1. Ogłoszenie pisma Sądu okręg. w przedmiocie wydania przez Rząd niemiecki osób, które dopuściły się pogwałcenia praw na obszarze Polski podczas wojny.
2. Obwieszczenie pow. komisji rozdziału drzewa w sprawie wyrębu lasów.
3. Rozporządzenie w przedmiocie obrotu ziemioplodami w roku gospodarczym 1919—1920.
4. Ogłoszenie w przedmiocie stosowania ustawy o zabezpieczenie sprzętu i zasiewów rolnych.
5. Obwieszczenie w sprawie zaprowadzenia Sądów do-
raźnych.
6. Obwieszczenie w przedmiocie zakazu handlu zbożem
przez osoby prywatne.
7. Ogłoszenie w sprawie zagubienia i unieważnienia le-
gitymacji _____, szeregowca
P. K. U.
8. Rozporządzenie w sprawie podziału młynów na
II. Kategorie.

WROGOWIE

o t a c z a j ą P o l s k ę!

Na wojsko i broń potrzeba pieniędzy!

Nie wolno zwlekać ani chwili!

KUPUJMY

Polską Pożyczkę

Państwową!

Ogłaszam niniejszym, że zapisy na Pożyczkę Państwową 1919 r., oraz dary na Skarb Narodowy przyjmują Urząd Pocztowy oraz wszystkie Banki miejscowe.

Komisarz Rządu Polskiego na powiat Białostocki.

Ogłoszenie.

**W myśl pisma Prezesa Sądu okręgowego
w Białymstoku z dnia 14. sierpnia 1919 r.
Nr. 43 ogłaszam co następuje:**

Zgodnie z art. 28 Traktatu z Niemcami, oraz protokołem, podpisanym przez przedstawicieli mocarstw 29 czerwca, służy Rządowi Polskiemu prawo zarządzania, ażeby Rząd Niemiecki wydał do rąk władz polskich osoby, które dopuściły się pogwałcenia praw i zwyczajów wojennych na obszarze Polski celem ich sądzenia przez Sądy Wojenne Polskie. Osoby te winne być wskazane bądź z nazwiska, bądź ze swych stopni, bądź bądź z funkcji, które przez władze niemieckie powierzone im zostały. Proszę Pana niezwłocznie zebrać niezbędne do sformowania listy wymienionych osób dane i nadesłać mi w przeciągu siedmiu dni.

Wypadki gwałtów i bezprawii, których się dopuścili przedstawiciele administracji okupacyjnej, pozostały w pamięci tych co zostali pokrzywdzeni, jak to fabrykanci, przemysłowcy, właściciele nieruchomości i inni.

Po pogwałceniu praw i zwyczajów wojennych rozumieć należy w oświetleniu prawa międzynarodowego: Zamachy na życie ludzkie ludności cywilnej, akty okrucieństw, gwałtu lub złego traktowania, między innymi: więzienie deportacja, internowanie, etc. etc.

Zamachy na zdolność do pracy i na honor. Złe obchodzenie się z jeńcami. Zmuszenie do pracy bez wynagrodzenia, lub za wynagrodzeniem niższym od przynależnego.

Wszelkie pogwałcenie natury majątkowej za wyjątkiem rekwizycji, dokonanych na potrzeby armii miejscowej i przy uwzględnieniu zasobów kraju oraz potrzeb ludności.

Wszelkie nielegalne pobory pieniężne, kary i wymuszenia.

Dla łatwiejszego zorientowania się podaję poniżej kazustyczne wyszczególnienie tych czynów, za które pociągnięcie do odpowiedzialności może mieć miejsce.

I. W stosunku do osób cywilnych.

1. Teroryzowanie ludności miejscowej.

a) nakładanie kar zbiorowych i stosowanie odpowiedzialności solidarnej za przekroczenia jednostek.

b) egzekucje masowe lub indywidualne, bez przeprowadzenia śledztwa sądowego.

c) egzekucje karne i strzelanie do bezbronnej ludności.

d) mordy popełniane na własną rękę przez pojedynczych żołnierzy lub żandarmów,

e) katowanie ludzi: bicie po twarzy, kopanie, przywiązywanie do słupa, krzyżowanie, głodzenie, palenie żywcem etc.

f) zakaz chodzenia po chodnikach i żądanie ukłonu dla oficerów,

g) nakładanie kar lub wywożenie za uchylenie się od sprawowania urzędów.

2. gwałcenie kobiet,

3. zmuszanie do nierządu, dokonywanie arbitralne rewizji lekarskiej,

4. zmuszanie ludności cywilnej do robót na terenie działań wojennych,

5. używanie ludności cywilnej jako zastony przed pociskami.

6. strzały w celu prowokacji,

7. deportowanie i ewakuowanie masowe ludności cywilnej,

8. uprowadzenie z kraju podstępem lub siłą ludności cywilnej do robót przymusowych w Niemczech i Austrii,

9. represje względem duchowieństwa.

10. rzucanie z aeroplanów bomb i strzałek na miejscowości niebronione.

11. wymuszanie łapówek.

12. celowe szerzenie anarchji i bolszewizmu, rozdawanie broni, podbudzanie do nienawiści rasowej.

13. mordowanie zakładników,

14. nadużycia cenzuralne,

15. bezprawne uwięzienie lub wywożenie,

16. oglądanie ludności, zbieranie materiałów niezbędnych na ubrania, zabieranie surowców i maszyn, pozbawienie tem ludności zarobku.

II. W stosunku do kombatantów.

1. używanie gazów trujących,

2. mordowanie jeńców, znęcanie się nad nimi, grabienie szpitali z narzędzi i pościeli.

3. mordowanie i obdzieranie rannych.

4. rozkazy nie brania żywcem do niewoli.

5. ostrzeliwanie świadome szpitali, ambulansów i personelu sanitarnego.

6. zatrutowanie wód i studzien,

7. stosownic kul „dum dum“ i innych zabronionych metod walki,

8. bombardowanie miejscowości nie bronionych,

9. niedoręczanie przesyłek jeńcom,

III. W stosunku do rzeczy:

1. wprowadzanie nowych podatków,

2. wprowadzanie nowej waluty i nadużycia z tem związane, zmuszanie jednostek prywatnych, instytucji, gmin lub miast do zaciągania pożyczek,

3. grabież i kradzież własności prywatnej,

4. rekwizycje przedmiotów niepotrzebnych dla załogi konsystującej w kraju, rekwizycje przedmiotów w granicach przekraczających istotną możność kraju. Rekwizycje obrazów, dzieł sztuki, mebli, dywanów, wszelkich surowców, maszyn fabrycznych, transmisji, dzwoń i organów kokcielnych, dachów etc.

5. niszczenie akt i archiwów gminnych, miejskich i państwowych,

6. niszczenie zabytków budownictwa,

7. palenie domów,
8. profanowanie kościołów i cmentarzy,
9. ściąganie kontrybucji pieniężnych w granicach przekraczających potrzeby armji lub administracji,
10. rekwirowanie bez wydawania kwitów, wydawanie kwitów, bez wymienienia sumy, lub też z sumami fikcyjnymi, urągliwymi napisami, wogóle wydawanie kwitów nieformalnych,
11. zarządzenia w celu niszczenia miejscowego przemysłu,
12. ustanawianie zarządów przymusowych w majątkach obywateli polskich oraz nadużycia przy tem praktykowane,
13. planowe niszczenie lasów państwowych, gminnych i prywatnych,
14. sprzedawanie na wyrąb drzew przy szosach pod pretekstem, że są spróchniałe lub bez wszelkich pretekstów.

Białystok, dnia 30-VIII 1919. Nr. 6371.

Komisarz rządowy na powiat Białostocki
Dr. Cyfrowicz.

OBWIESZCZENIE.

Białostocka Powiatowa Komisja Rozdziału Drzewa, (Białystok w pałacu Branickich) powołana do życia dnia 4-go b. m. na zasadzie ustawy sejmowej z dnia 28 | II 1919 r. podaje do publicznej wiadomości, zgodnie z rozporządzeniem p. Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych na mocy ustawy Sejmu z dnia 29-II 1919 r. i 24-VII 1919 r. co następuje:

Art. 1.

W lasach prywatnych pow. Białostockiego, posiadających plany gospodarcze, lub prawomocne pozwolenie wyrębu, zostaje zajęte do rozporządzenia Głównej Komisji Rozdziału Drzewa drzewo opałowe na pniu, przypadające do cięcia w zrębach roku 1919—20, oraz w zrębach zaległych.

Art. 2.

Wszyscy właściciele lasów, porębów i składów leśnych pow. Białostockiego winni niezwłocznie po ogłoszeniu niniejszego najpóźniej do dnia 25 b. m. oświadczyć Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa w Białymstoku jaką ilość drzewa szczapowego, lub okrągłakowego o grubości conajmniej 7 cm. w cieńszym końcu gotowi są wyrobić i oddać do rozporządzenia Komisji w terminie od 25 | X do 15 | XII w trzech ratach ze zrębów według planu gospodarczego do roku 1919—20 (włącznie) do cięcia przypadających.

Właściciele zaś i zarządcy lasów prywatnych nie mających planów gospodarczych winni w terminie do dnia 25 sierpnia 1919 r. podać Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa łączną powierzchnię lasu, będącego ich własnością, lub pozostającego pod ich zarządem, a zarazem oświadczyć, jaką ilość drzewa opałowego gotowi są wyrobić w rębnych drzewostanach i oddać

do dyspozycji Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa w terminach wymienionych.

Obowiązek zgłoszenia ciąży także na tych, którzy na mocy kontraktu kupna sprzedaży, zawartego z właścicielem lasu lub zarządcą uprawnieni są do wyrębu drzewa opałowego.

Zgłoszenie winno zawierać:

- 1) Imię i nazwisko, miejsce zamieszkania właściciela lasu, oraz osoby uprawnionej do wyrębu.
- 2) Miejsce położenia lasu (powiat administracyjny), nazwę oddziałów lasu.
- 3) Podanie ilości drzewa opałowego według planu gospodarczego w zrębach 1919—20 r. i w zrębach zaległych, względnie w rębnych drzewostanach do cięcia przypadających, oraz podanie powierzchni odnośnych zrębów.
- 4) Najbliższą stację kolejową.
- 5) Stosunki wywozowe: odległość miejsca wyróbki od drogi komunikacyjnej, kolejki leśnej i od najbliższej stacji kolejowej, lub rzeki spławnej.
- 6) Czy zgłaszający potrzebuje drzewa na własne cele. a w danym razie w jakiej ilości.

Art. 3.

Powiatowa Komisja Rozdziału Drzewa określi nie później 30 | VIII b. r. jaką ilość drzewa opałowego, zgłoszonego w myśl art. 2 właściciel winien wyrobić w terminach w art. 2 podanych.

UWAGA: W razie nieotrzymania od Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa w terminie do 30 | VIII zawiadomienia o ilości opału, zgłaszający winien wyrobić całą zgłoszoną ilość.

Art. 4.

Na żądanie właściciel może otrzymać od Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa zaliczkę na wyróbkę drzewa, (zgodnie ze szczegółami, uchwalonemi przez Główną Komisję Rozdziału Drzewa).

Art. 5.

Za drzewo opałowe w terminie wyrobione i do dyspozycji powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa oddane zostanie wypłacona właścicielowi należność według cen ustanowionych w rozporządzeniu p. Ministra R i D. P.

Oprócz tych cen otrzyma właściciel premję w wysokości 20 proc. przypadającej ceny w następujących wypadkach:

- a) jeżeli $\frac{1}{3}$ drzewa, które winien oddać 15 | X odda najdalej 1 | X wtedy otrzyma premję za całą ilość wcześniej oddanego drzewa.
- b) Jeżeli w terminie do 15 | X odda więcej niż $\frac{1}{3}$ drzewa, otrzyma premję za nadwyżkę oddanego drzewa.

Art. 6.

Jeżeli właściciel lasu, który w myśl art. 2 tego rozporządzenia zgłosił gotowość wyrobki drzewa opałowego nie odda $\frac{1}{3}$ część i wyrobionego drzewa w myśl art. 3 w terminie do 15 | X 1919 r. natenczas cała ilość drzewa, którą winien wyrobić w myśl art. 3 zostanie wyrobiona przez Powiatową Komisję Rozdziału

Drzewa na koszt i odpowiedzialność właściciela lasu, a od ceny za drzewo, należącej się właścicielowi zostaną potrącone faktyczne koszty ścięcia i wyrobki drzewa.

Wyróbka na koszt właściciela rozpocznie się niezwłocznie po 15 | X, przyczem w drzewostanach czysto opałowych cała masa drzewna zostanie wyrobiona na opał.

Art. 7.

Właściciele i zarządcy lasów prywatnych posiadających plany gospodarcze, lub prawomocne pozwolenia wyrębu, którzy w myśl rozporządzenia niniejszego nie oświadczą gotowości wyrobki i oddania drzewa obowiązani są w terminie do 25 | VIII zgłosić Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa, jakie ilości drzewa opałowego przypadają do cięcia według planu gospodarczego w zrubach na rok 1919-20.

Właściciele zaś i zarządcy lasów prywatnych, niemających planów gospodarczych, którzy w myśl art. 2. tego rozporządzenia nie oświadczą gotowości wyrobki i oddania drzewa obowiązani są w terminie do 25 | VIII r. b. podać Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa łączną powierzchnię lasu, będącego ich własnością, lub pozostającego pod ich zarządem.

Art. 8.

Drzewo opałowe zajęte na podstawie art. 1 niniejszego rozporządzenia, którego właściciel nie oświadczył po myśli art. 2 gotowości wyrobki drzewa, zostanie przez Powiatową Komisję Rozdziału drzewa wyrobione na koszt i odpowiedzialność właściciela po myśli postanowienia art. 2.

Art. 9.

Wszyscy pomienieni w art. powyższych właściciele i zarządcy lasów winni zgłosić nie później 25 | VIII ilość posiadanych zapasów drzewa budulcowego, zajętego na mocy ustawy sejmu z dnia 28 | II.

Art. 10.

Wszelkie poręby przez właścicieli lasów, lub kupców leśnych samowolnie prowadzone winny być niezwłocznie wstrzymane do przedstawienia Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa zatwierdzonych planów gospodarczych, które będą sprawdzone na miejscu.

Art. 11.

Stanowczo wzbrania się pod odpowiedzialnością sądową nabywanie i wywożenie materiałów budowlanych i opałowych bez zezwolenia Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa z lasów i przysłani.

Art. 12.

W razie niezastosowania się do niniejszego rozporządzenia winni będą karani administracyjnie grzywną do 2000 mk. i pociągani do odpowiedzialności sądowej.

Art. 13.

Na zasadzie ustawy Sejmowej z dnia 28 | II r. b

przeciw decyzjom Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa niema odwołania.

(Monitor Polski Nr. 161 z 21 | VII 919).

za Przewodniczącego Pow. Kom. Roz. Drz.
B. Samborski.

w. z. Starosta Powiatowy
Boł. Szymański.

Rozporządzenie.

Ministra aprowizacji i Ministra Rolnictwa Dóbr Państwowych w sprawie cen na zboże w roku gospodarczym 1919|20.

Na mocy artykułu 5 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 roku o Obrocie Ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919|1920 wydane zostaje następujące rozporządzenie:

Art. 1.

Na ziemiach byłego zaboru rosyjskiego oraz byłego zaboru austriackiego ustanowione zostają następujące ceny na zboże konsumcyjne:

Za 100 kg. żyta, jęczmienia lub owsa—Mk. 60.
Za 100 kg. pszenicy—Mk 90.

Art. 2.

Na ziemiach byłego zaboru pruskiego ustalone zostają następujące ceny na zboże konsumcyjne:

Za 100 kg. żyta, jęczmienia lub owsa—Mk. 40.
Za 100 kg. pszenicy—Mk. 50.

Art. 3.

Na ziemiach byłego zaboru rosyjskiego oraz byłego zaboru austriackiego będzie w czasie od dnia 15 sierpnia do dnia 15 października 1919 roku wypłacana po za ceną zasadniczą premja za wczesną dostawę w wysokości Mk. 10 za każde 100 kg. bez względu na rodzaj zboża. Po dniu 15 października wypłacana będzie jedynie cena zasadnicza.

Art. 4.

Na ziemiach byłego zaboru rosyjskiego oraz byłego zaboru austriackiego obowiązują następujące ceny na zboże siewne ozime:

1) na zboże oryginalne ceny nie są ograniczone i ustanawiane zostają stosownie do porozumienia pomiędzy sprzedawcą a kupującym;

2) za 100 kg. zboża z pierwszych trzech odsiewów—Mk. 150;

3) za 100 kg. zboża z dalszych odsiewów Mk. 135;

4) za 100 kg. zboża siewnego zwykłego oczyszczonego—Mk. 110.

Art. 5.

Na ziemiach b. zaboru pruskiego ma moc rozporządzenie w sprawie cen na zboże siewne, wydane przez

Główny Urząd Żywnościowy Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu.

Art. 6.

Powyżej wymienione ceny płacone będą producentom za zboże dobrej jakości loco magazyn instytucji skupującej zboże z upoważnienia Ministerstwa Aproprowizacji, lub loco stacja kolei żelaznej. W sprawie potrąceń za zły gatunek dostarczonego zboża wydane zostanie osobne rozporządzenie.

Art. 7.

Na ziemiach b. zaboru austriackiego oraz w powiatach b. zaboru rosyjskiego, okupowanych w czasie wojny przez Austrię, producenci otrzymywać będą należność za zboże w koronach, przyczem ustalony zostanie stosunek mk. 100—kor. 175.

Art. 8.

Rozporządzenie niniejsze staje się prawomocnym z dniem ogłoszenia go w „Monitorze Polskim“ i obowiązuje od dnia 15 sierpnia 1919 roku.

Minister Aproprowizacji (—) *Antoni Minkiewicz*.
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych (—) *Janicki*.
Warszawa, dnia 13 sierpnia 1919 r.

Ogłoszenie.

W przedmiocie stosowania Ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. o zabezpieczeniu sprzętu i zasiewów rolnych. (Dziennik Praw Nr. 64, p. 382).

Art. 1.

Karom przewidzianym przez Ustawę, podlegają winni naruszenia prawnie istniejącej umowy, czy to ustnej, czy to piśmiennej, bez względu na to, w jaki sposób została ona zawarta. (Czy to przez Komisję Polubowną lub Rozjemczą, czy przez Inspektora Pracy, czy też w drodze dobrowolnej umowy).

UWAGA: Ustawa z dnia 28 marca 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami i pracownikami rolnymi (Dziennik Praw Nr. 29, p. 251) została zastąpiona przez Ustawę z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dziennik Praw Nr. 65, p. 394) w myśl art. tejże Ustawy.

Art. 2.

Podlegające karze naruszenia umowy w myśl ustawy stanowi:

a) ze strony pracowników: 1) niewykonanie czynności, dotyczących sprzętu ziemiopłodów i zasiewów rolnych, o ile nie zostało to spowodowane niewykonaniem warunków umowy przez pracodawców, dokonanie czynów wbrew umowie, zmierzających do przeszkodzenia sprzętowi ziemiopłodów lub zasiewów rolnych;

b) ze strony pracodawców: 1) niewykonywanie warunków umowy w stosunku do pracowników, którego skutkiem może być uzasadnione zaprzestanie przez nich pracy przy sprzęcie i zasiewach, po wyczerpaniu wszy-

stkich środków, przewidzianych przez Ustawę z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dziennik Praw Nr. 65, p. 394) dla załatwienia zatargu polubownie.

Art. 3.

Karze, przewidzianej w art. 2 Ustawy, podlegają wszyscy winni namawiania lub skłanianie do naruszeń umowy, przewidzianych w art. 2 niniejszej instrukcji — bez względu na to, jakimi środkami starają się tego dopiąć i bez względu na rezultaty tej ich działalności.

Art. 4.

Ustawa ma specjalnie na celu zapobieżenie strajkom rolnym na okres czasu do dnia 12-go listopada 1919 r.

Stosownie do tego wysokość kary i jej rodzaj w stosunku do naruszających umowę w poszczególnych wypadkach winny być stosowane na następujących zasadach:

a) przy naruszeniach umów, dokonanych przez pojedynczych pracowników lub przy naruszeniach, dokonanych przez pracodawców w stosunku do pojedynczych pracowników — kary winny być lżejsze. Jednakże przy wymierzaniu tych kar należy brać pod uwagę, jakie skutki mogły wywołać tego rodzaju naruszenia i czy nie mogły być one powodem fermentu, doprowadzającego do strajku; b) przy zbiorowych naruszeniach umów, czy to przez pracowników, czy też przez pracodawców, które mogą doprowadzić do zniszczenia sprzętu lub zasiewów — kary winny być stosowane z całą surowością, a więc: bezwzględny areszt lub wysokie grzywny.

Art. 5.

W razie wybuchu zbiorowego zaprzestania pracy w okresie czasu, przewidzianym w art. 6 Ustawy, Komisarze Rządowi zawiadamiają o tem niezwłocznie odnośnego Inspektora Pracy, względnie Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 6.

W stosunku do osób, namawiających lub skłaniających do naruszeń umowy, Komisarze Rządowi winni przedsięwziąć jaknajenergiczniejsze środki w celu zapobieżenia skutkom, jakie może wywołać ich działalność.

Przy otrzymaniu wiadomości o takiej działalności, należy niezwłocznie i jaknajszybciej przeprowadzić dochodzenie i winnych ukarać.

Art. 7.

Dochodzenia w sprawach powyższych należy przeprowadzić w jaknajkrótszym czasie.

Art. 8.

Na zawiadomieniach o postanowieniach karnych winne być umieszczone dosłowne brzmienie art. 4 Ustawy. Skargi, podane na postanowienia karne, należy niezwłocznie, najpóźniej zaś w ciągu dni trzech od czasu ich złożenia, przestać do właściwej wyższej instancji.

Art. 9.

Wykonanie postanowień karnych winno nastąpić niezwłocznie po ich orzeczeniu.

Art. 10.

Ustawa ma moc obowiązującą do dnia 12 listopada 1919 r.

Art. 11.

Przepisy Ustawy winny być podane do wiadomości publicznej za pomocą obwieszczenia.

! Za ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) J. BEK.

Warszawa, dn. 26 sierpnia 1919 r.
Monitor P. № 192.

Obwieszczenie.

Celem zwalczania bandytyzmu i innych przestępstw szczególnie niebezpiecznych dla porządku publicznego, Rada Ministrów na mocy ustawy Sejmowej, z dnia 30 czerwca 1919 roku Nr. 55 Dz. Praw postanowiła rozporządzeniem z dnia 1 sierpnia r. b. wprowadzić w okręgach Sądów Apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego, na sześć miesięcy Sądy Dorożne, które wymierzać będą karę śmierci lub ciężkiego więzienia, za wymienione niżej przestępstwa, przewidziane w kodeksie karnym, tak głównym sprawcom jak i wszystkim współnikom przestępstwa.

Śmiercią przez rozstrzelanie będzie karany:

a) kto weźmie udział w zbiegowisku, które dopuścił się czynów gwałtownych w szczególności przeciwko sile zbrojnej, przeciwko urządzeniom wojskowym i rządowym, kolejom telegrafom, telefonom, kasom rządowym lub innym albo uwolniło gwałtem więźniów, albo do gwałtów użyło materiałów lub przyrządów wybuchowych (art. 123);

b) kto takie zbiegowisko urządzi lub namówi do jego urządzenia (art. 123).

c) kto popełni zabójstwo (art. 453—455);

d) kto uszkodzi tor, tabor lub znak ostrzegawczy kolejowy, w celu rozbicia pociągu, albo nawet bez takiego celu, jeśli nastąpiło rozcicie (art. 558 cz. 3 i 4);

e) kto przez podpalenie, wybuch lub zatopienie uszkodzi cudzą własność (art. 562 i 563);

f) kto nabędzie lub przysposobi środki do uszkodzenia komunikacji kolejowej, albo do uszkodzenia przez podpalenie, wybuch lub zatopienie domu modlitwy, pomieszczenia instytucji rządowej lub społecznej, kopalni zamieszkałego budynku, statku lub jakiegokolwiek miejsca, gdzieby znajdował się człowiek; lub kto weźmie udział w Zrzeszeniu mającym na celu takie przestępstwo (art. 564 ust. 1 i 3);

g) kto nocą w towarzystwie kilku osób, które zaopatrzyły się w broń lub inne narzędzie do napaści lub obrony, dopuści się kradzieży z miejsca zamieszkanego lub takiego w którym znajdował się człowiek, lub

też kradzieży z włamaniem z ogrodzonego podwórza, budynku zamieszkanego (art. 584 ust. 1);

h) kto dopuści się kradzieży w bandzie (art. 584 ust. 2);

i) kto dopuści się zawodowego koniokractwa z miejsca zamieszkanego lub takiego, w którym znajdował się człowiek, lub z ogrodzonego podwórza budynku zamieszkanego, przed upływem lat pięciu po odbyciu kary za także koniokractwo, mając przy sobie broń lub narzędzie do napaści i obrony, tudzież kto dopuści się zawodowego koniokractwa w sposób pod g) i h) określony (art. 584 i 585);

j) kto dopuści się rozboju (art. 589);

k) kto dopuści się wymuszenia, mając przy sobie broń lub inne narzędzia do napaści lub obrony, lub działając w bandzie (art. 590 cz. 2 ust. 3 i 4);

Usiłowanie powyższych przestępstw ulega tej samej karze jak dokonanie.

Ciężkim więzieniem bezterminowym lub terminowym na czas nie krótszy od lat ośmiu będzie karany;

l) kto cędzie wyrabiał, nabywał, zbywał, lub przechowywał materiały lub przyrządy wybuchowe, wiedząc, że przeznaczone są dla dokonania zbrodni (art. 222);

ł) kto weźmie udział w bandzie utworzonej w celu uszkodzenia środków komunikacji kolejowej i wodnej, albo w celu kradzieży, rozboju lub wymuszeń (art. 279 cz. 1 ust. 2 i 3);

m) kto uszkodzi lub usiłuje uszkodzić telegraf lub telefon, służący do użytku rządowego lub publicznego, w sposób inny aniżeli pod e) wskazany (art. 556);

n) kto uszkodzi most, służący do użytku powszechnego, w sposób inny aniżeli pod e) wskazany (art. 557);

o) kto uszkodzi tor, tabor lub znak ostrzegawczy kolejowy poza wypadkami pod d) lub e) wskazanymi (art. 558 cz. 1 ust. 1 i 3);

p) kto poza wypadkami pod l) wskazanymi, mając przy sobie broń lub inne narzędzie do napaści lub obrony, dopuści się lub usiłuje dopuścić się zawodowego koniokractwa z miejsca zamieszkanego lub niezamieszkanego, w którym znajdował się człowiek, albo z ogrodzonego podwórza, budynku zamieszkanego (art. 585 cz. 1).

Od wyroków Sądów Dorażnych niema apelacji. Wyrok śmierci wykonany będzie w ciągu 24 godzin po ogłoszeniu.

Przestrzegam wszystkich przed popełnieniem powyższych przestępstw pod groźbą przedstawienia winnych Sąd Dorażny.

Komisarz rządowy na powiat Białostocki.

Dr. Cyfrowicz.

Obwieszczenie.

Ustawa z dnia 29 lipca 1919 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej postanowił, że prawo handlu przenicą, żytem, jęczmieniem i owsem oraz przetworami tych zbóż, to znaczy mąką, kaszą, chlebem, przysługuje wyłącznie rządowi. Rząd będzie wykonywał prawo za pośrednictwem organizacji samorządowych stowarzyszeń rolniczych i społecznych. Prowadzenie handlu zbożem, mąką, kaszą, chlebem bez pozwolenia władzy rządowej jest przestępstwem, które będzie ściskane surowymi karami.

W każdym powiecie będą miały zakupy zboża tylko te organizacje, które otrzymają odpowiednie zezwolenie od Ministerstwa Aprowizacji. Rolnicy obowiązani są więc dostarczyć do składów, otwartych przez upoważnione do tego organizacje, całą ilość zboża, jaką będą rozporządzali po pokryciu własnych potrzeb gospodarczych. Sprzedaż zboża osobom do tego nieupoważnionym jest wzbroniona. Za dostarczone do składów zboże rolnicy będą otrzymywali następujące ceny: Mr. 80 za centnar metryczny żyta, jęczmienia i owsa, Mk. 90 za centnar przenicy. Za zboże dostarczone przed 15 października rolnicy otrzymają dodatek w wysokości Mk. 10 za centnar metryczny.

Dla uzyskania zboża, niezbędnego na wyżywienie armji, miast i powiatów, zniszczonych przez wojnę, Sejm nadał Ministerstwu Aprowizacji prawo nakładania na rolników obowiązku dostarczenia pewnych ilości zboża w oznaczonym terminie. Każdy rolnik, który otrzyma od władzy rozporządzenie dostawienia, obowiązany jest ściśle zastosować się do tego wezwania.

Jeżeli powiat wytwarza zboża więcej, niż wynoszą miejscowe potrzeby, to część dostawionego w powiecie zboża, stosownie do postanowienia Ministerstwa Aprowizacji, będzie wywieziona na pokrycie potrzeb armji, miast i powiatów ubogich w zboże.

Do rozdziału zboża i przetworów zbożowych pomiędzy bezrolną i małorolną ludność powołane są władze samorządowe.

Ministerstwo Aprowizacji zwraca uwagę wszystkich obywateli Państwa Polskiego, że zniszczona po wojnie Polska nie posiada dostatecznej ilości zboża, że nieuczciwi paskarze wyzyskują to położenie i, handlując nielegalnie zbożem, uprawiają lichwę żywnościową—Państwo Polskie wtedy tylko będzie mogło zorganizować prawidłową gospodarkę wyprodukowanym przez rolnictwo zbożem i usunąć paskarstwo i lichwę, gdy żyd obywatel, zarówno producent jak i konsument będzie ściśle przestrzegał obowiązujących ustaw gdy rolnik nie będzie sprzedawał swego zboża nieuprawnionym, gdy bezrolny spożywca nie będzie kupował zboża, mąki i chleba u handlujących nielegalnie przekupniów.

Kto będzie gwałcił obowiązujące prawa, kto nie odstawi zboża we właściwym terminie, kto sprzeda lub kupi zboże, mąkę, chleb nielegalnie, będzie surowo karany aresztem do 6-ciu miesięcy, karą pieniężną do mk. 100.000—i konfiskatą towaru.

Ministerstwo Aprowizacji
w. z. Oskar Sobański.

Komisarz rządowy na powiat Białostocki
Dr. A. Cyfrowicz.

Nr. 892 | 3.
Białystok, dnia 1 września 1919 r.

Ogłoszenie.

Wskutek pisma powiatowej Komendy uzupełnień w Białymstoku z dnia 20 sierpnia r.b. podaje do publicznej wiadomości, że legitymacja z dnia [redacted] wystawiona na imię szeregowca z P. K. U. w Białymstoku [redacted] została zagubioną i takową niniejszem się unieważnia.

Kom. rz. na pow. Białostocki
Dr. Cyfrowicz.

Nr. 672/19.

Rozporządzenie obowiązujące.

Poniżej podaje się do ogólnej wiadomości rozporządzenie Ministerstwa Aprowizacji w sprawie młynów. Na mocy artykułu 8 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o Obrocie Ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/1920, wydane zostaje następujące rozporządzenie:

§ 1.

Wszystkie młyny znajdujące się na obszarze Państwa Polskiego, zostają podzielone na dwie kategorie, ze ściśłem rozgraniczeniem praw przemiału.

1) Młyny kategorii I, mające prawo mielenia jedynie zboża importowanego i monopolowego, stanowiącego własność państwową lub komunalną.

2) Młyny kategorii II (gospodarskie), mające prawo mielenia jedynie zboża, stanowiącego prywatną własność producentów, przeznaczonego na pokrycie ich potrzeb.

§ 2.

Poszczególne młyny zostaje zaliczony do kategorii I na skutek zawarcia umowy na mielenie zboża państwowego lub komunalnego z Państwowym Urzędem Zbożowym, względnie z miejscowym Urzędem Powiatowym i Powiatową Komisją Aprowizacyjną.

Państwowy Urząd Zbożowy, względnie Urzędy Powiatowe, winny nadsyłać wykazy zakontraktowanych

młynów z podaniem ilości zboża, przeznaczonego do przemiału w każdym poszczególnym młynie, Ministerstwu Apropowizacji do wiadomości.

§ 3.

Wszystkie pozostałe Młyny, niezaliczone w poczet młynów kategorii I, stanowią kategorię II młynów.

Młyny kategorii II mogą funkcjonować w zakresie przewidzianym przez art. II, punkt 2 niniejszego rozporządzenia, bez specjalnego zezwolenia Ministerstwa Apropowizacji, względnie podległych temuż organów.

§ 4.

W celu zaprowadzenia jednego gatunku i jednokowej jakości mąki dla całego Państwa, wysokość normy przemiałowej dla żyta, przynicy i jęczmienia, obowiązująca młyny obydwóch kategorii, ustanawia się jak następuje:

a) dla żyta:

mąki	80%
otrąb	15,5%
odpadków do	1,5%
rozkurz	3%

b) dla przynicy:

mąki I	70%
mąki chlebowej	10%
otrąb	15,5%
odpadków do	1,5%
rozkurz	3%

} ogółem 80%

Norma rozkurzowa w młynach gospodarskich kategorii II może dosięgać 4%.

c) dla jęczmienia:

wydajność kaszy minimalnie 63%.

Przy przemiale żyta wolno używać do odsiewania wyłącznie sit drucianych od № 24 do № 34 (lub jedwabnych, odpowiadających tymże numerom sit drucianych). Liczba numerów sit drucianych odpowiada bieżącej ilości oczek w calu polskim.

Przy przemiale przynicy mogą być używane do odsiewania sita jedwabne, odpowiadające wyłącznie numerom normalnym 6, 7 i 8. Używanie wszelkich innych niż powyższe numerów sit, jest bezwarunkowo wzbronione.

§ 5.

Taksa za przemiał dla młynów kategorii I i II będzie ustanawiana w każdym poszczególnym powiecie przez władzę administracyjną pierwszej instancji, łącznie z Powiatową Komisją Apropowizacyjną, po wysłaniu zdania w tym względzie miejscowych przedstawicieli przemysłu młynarskiego. Państwowy Urząd Zbożowy dla młynów, mielących zboże dla tegoż Urzędu, określa cenę za przemiał po zatwierdzeniu przez Ministerstwo Apropowizacji.

§ 6.

Pobieranie wynagrodzenia za przemiał w naturze przez młyny obydwóch kategorii jest bezwzględnie wzbronione.

§ 7.

Otręby i wszelkie odpadki, powstałe przy mienieniu zboża w młynach I kategorii, stanowią własność państwową lub komunalną i muszą być całkowicie oddane odnośnym organom rządowym lub komunalnym wraz z gotowymi produktami mącznymi.

Otręby i wszelkie odpadki, powstałe przy mienieniu zboża w młynach II kategorii, stanowią własność producentów. Handel rzeczonymi otrębami i odpadkami jest bezwarunkowo wzbroniony.

§ 8.

Winni niestosowania się do przepisów, zawartych w rozporządzeniu niniejszem, podlegają karom, przewidzianym w art. IX Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o Obrocie Ziemioplodami w roku gospodarczym 1919/1920 unieruchomienia młyna.

Minister Apropowizacji:

(—) ANTONI MINKIEWICZ.

Warszawa, dnia 12 sierpnia 1919 r.

Taksa wspomniana w Art. 5 będzie w najbliższych dniach ustanowioną i podaną do ogólnej wiadomości.

Białystok, dnia 16 sierpnia 1919 r. № 527/19

Komisarz Rządu Polskiego
na p. Białostocki.

Dr. Cyfrowicz.

